

Bemærkninger til lovforslaget

Fremskridtspartiets holdning til arbejdsløshedsunderstøttelse er som bekendt, at folketinget bør tilrettelægge det almindelige erhvervsøkonomiske klima så gunstigt, at der bliver overflod på arbejdspladser, så der leves op til kravet i Danmarks Riges Grundlov § 75 om, at uforskyldt arbejdsløshed ikke kan forekomme af mere end aldeles kort varighed.

Så længe der føres SVCQMBFEY-politik her i landet, kan dette mål imidlertid ikke nås. Men så må man da i det mindste lade være med at forringe arbejdsløshedslovgivningen, sådan som man for eksempel gjorde det ved lov nr. 229 af 6. juni 1979.

Her fik man et af eksemplerne på SV-regeringens mange dumheder. Med venstremanden Hans Jørgen Holm som den mest betydende drivkraft blev indsat følgende nye § 85 a i arbejdsløshedsloven:

»Stk. 1. Ved ledighed, som opstår i forbindelse med jul, påske, Kristi himmelfartsdag, 1. maj og grundlovsdag, betaler arbejdsgiveren et beløb, som beregnes på grundlag af de dagpenge, som ledigheden har medført. Arbejdsgiverens forpligtelse indtræder kun, når den ansatte indenfor nærmere fastsatte tidsrum genoptager arbejdet i virksomheden, og kan ikke overstige betaling for 40 timers dagpenge for hver ansat.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren fastsætter regler herom efter forhandling med landsarbejdsnævnet.«

Ved arbejdsdirektørens bekendtgørelse af 9. november 1979 – optrykt som bilag til nærværende lovforslag – kom så de nærmere regler. De er desværre i bedste overensstemmelse med, hvad der allerede i foråret 1979 var forelagt folketinget.

Forste gang, reglerne skulle føres ud i praksis, var i afvigte juleperiode. Mange blev afskediget den 15. december i stedet for den 23. Andre blev ikke genansat den 2. januar, fordi spærreperioden går helt frem til den 15. januar, og så er pladsen altså optaget af en anden, som sandsynligvis er mindre egnet til at udføre hvervet.

Andre skadelige virkninger indtrådte i vore havne ved losning og lastning. Langt den største

del af arbejdet med skibenes ekspedition udføres af løsarbejdere, som ifølge kollektiv overenskomst antages til én bestemt arbejdsopgave, hvor ansættelsesforholdet efter arbejdsopgavens tilendebringelse automatisk er bragt til ophør. Stevedorerne har ikke nogen mulighed for i forvejen at skønne over behovet for arbejdskraft i en given periode, idet man hverken har indflydelse på antallet af skibe, som anløber havnen, eller på den godsmængde, som skal ekspederes til eller fra disse skibe.

Stevedorerne har endvidere i praksis ingen mulighed for at udmønstre de samme havnearbejdere, idet han ikke i forvejen er bekendt med, om disse møder frem til antagelse. Stevedorerne har heller ikke nogen som helst indflydelse med hensyn til tidspunktet for afholdelse af løsarbejders ferie.

Danske stevedorer forholder sig ikke mere brysk ved mønstring og permittering af arbejdskraft op til de nævnte helligdage, end tilfældet er hele året rundt. Måske snarere tværtimod. Stevedorerne er i de pågældende perioder ofte i den situation, at de – bl. a. som følge af den manglende indflydelse på tidspunktet for løsarbejdernes ferie – ikke kan skaffe den nødvendige arbejdskraft. Der findes således utallige eksempler på, at man for at kunne gennemføre skibenes ekspedition har været henvist til at antage arbejdskraft, som midlertidigt har været ledig på grund af fabrikslukning i andre virksomheder, hvorved stevedorerne har været medvirkende til at nedbringe det offentliges udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse.

Gennemførelsen af lovbestemmelsen var ensbetydende med meromkostninger for stevedorerne af en betragtelig størrelsesorden. Uundgåeligt og i væsentligt omfang forringede det havnenes konkurrenceevne med en deraf forøget ledighed blandt havnearbejderne til følge.

I andre henseender virkede § 85 a lige så tåbeligt.

Det var de færreste, som allerede i julen 1979 var opmærksom på de krumspring med »byttensarbejdere«, som reglerne opfordrer til ved, at den ene virksomhed kan frelse sin kollega fra bodsbyr-